

B.

DOMSTOLENS DOM (FJERDE AFDELING)

21. oktober 2010*

I sag C-306/09,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 35 EU, indgivet af Cour constitutionnelle (Belgien) ved afgørelse af 24. juli 2009, indgået til Domstolen den 31. juli 2009, i sagen vedrørende fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt vedrørende

I.B.,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot, og dommerne K. Schiemann, L. Bay Larsen (refererende dommer), C. Toader og M. Berger,

generaladvokat: P. Cruz Villalón
justitssekretær: kontorchef M.-A. Gaudissart,

* Processprog: fransk.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 11. maj 2010,

efter at der er afgivet indlæg af:

- I.B. ved avocat P. Huget
- den belgiske regering ved T. Materne, som befuldmægtiget, bistået af avocats J. Bourtembourg og F. Belleflamme
- den tyske regering ved J. Möller og J. Kemper, som befuldmægtigede
- den østrigske regering ved E. Riedl, som befuldmægtiget
- den polske regering ved M. Dowgielewicz, som befuldmægtiget
- den svenske regering ved A. Falk og C. Meyer-Seitz, som befuldmægtigede

- Det Forenede Kongeriges regering ved I. Rao, som befuldmægtiget
- Rådet for Den Europæiske Union ved O. Petersen og I. Gurov, som befuldmægtigede
- Europa-Kommissionen ved R. Troosters og S. Grünheid, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 6. juli 2010,

afsagt følgende

Dom

- ¹ Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, artikel 4, nr. 6), og artikel 5, nr. 1) og 3), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190, s. 1) samt gyldigheden af artikel 4, nr. 6), og artikel 5, nr. 3).
- ² Denne anmodning er fremsat inden for rammerne af en sag om fuldbyrdelse ved Tribunal de première instance de Nivelles (Belgien) af en europæisk arrestordre udstedt den 13. december 2007 af Tribunalul București (appelleren i Bukarest) (Rumænien)

(herefter også »den rumænske udstedende judicielle myndighed«) vedrørende I.B., der er en rumænsk statsborger bosiddende i Belgien, med henblik på fuldbyrdelse af en straf på fire års fængsel idømt ved en retsafgørelse truffet in absentia.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 Det fremgår af meddelelsen om Amsterdamtraktatens ikrafttrædelsesdato, offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 1. maj 1999 (EFT L 114, s. 56), at Kongeriget Belgien har fremsat en erklæring i henhold til artikel 35, stk. 2, EU, hvorved denne medlemsstat har godkendt Domstolens kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse i henhold til bestemmelserne i artikel 35, stk. 3, litra b), EU.
- 4 I overensstemmelse med artikel 10, stk. 1, i protokol nr. 36 om overgangsbestemmelser, der er knyttet som bilag til EUF-traktaten, forbliver Domstolens beføjelser i henhold til afsnit VI i EU-traktaten de samme for så vidt angår Unionens retsakter, der er vedtaget inden Lissabontraktatens ikrafttrædelse, også når de er godkendt i henhold til artikel 35, stk. 2, EU.

Rammeafgørelse 2002/584

5 Betragtning 1, 5, 10 og 12 til rammeafgørelse 2002/584 er affattet således:

- »(1) Ifølge konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999, [...] bør den formelle udleveringsprocedure afskaffes mellem medlemsstaterne for personer, der forsøger at unddrage sig straffuldbyrdelse efter at være blevet endeligt domfældt, og der bør indføres hurtigere procedurer for udlevering af personer, som mistænkes for lovovertrædelser.

[...]

- (5) Den Europæiske Unions erklærede mål at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed har skabt et ønske om at afskaffe udlevering mellem medlemsstaterne og indføre en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder. Endvidere vil indførelsen af en ny forenklet ordning for overgivelse af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning gøre det muligt at mindske den kompleksitet og den risiko for forsinkelser, der er en følge af nuværende udleveringsprocedurer. De traditionelle samarbejdsrelationer, som hidtil har bestået mellem medlemsstaterne, bør erstattes med en ordning med fri bevægelighed for afgørelser på det strafferetlige område, både afgørelser før domsafsigelsen og endelige afgørelser, i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

[...]

- (10) Ordningen med den europæiske arrestordre er baseret på en høj grad af tillid mellem medlemsstaterne. Anvendelsen af den kan kun suspenderes i tilfælde af, at en medlemsstat groft og vedvarende overtræder de principper, der er fastlagt i artikel 6, stk. 1, [EU], hvilket skal fastslås af Rådet i henhold til [...] artikel 7, stk. 1, [EU] med de følger, der er fastsat i stk. 2 i samme artikel.

[...]

- (12) Denne rammeafgørelse respekterer de grundlæggende rettigheder og principper, som er anerkendt i artikel 6 [EU], og som afspejles i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig kapitel VI. [...]

[...]«

6 Artikel 1 i rammeafgørelse 2002/584 har følgende ordlyd:

»1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.

3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 [EU].«

- 7 I artikel 2 i denne rammeafgørelse, der har overskriften »Anvendelsesområde for den europæiske arrestordre«, fastsættes følgende i stk. 1:

»En europæisk arrestordre kan udstedes for forhold, der efter den udstedende medlemsstats lovgivning kan straffes [...] eller, når der er idømt en straf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning, for straffe af en varighed på mindst fire måneder.«

- 8 Artikel 3 i samme rammeafgørelse opregner tre »[o]bligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre«.
- 9 I artikel 4 i rammeafgørelse 2002/584 er der under overskriften »Fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre« i syv punkter angivet sådanne grunde. I denne henseende er det i artikel 4, nr. 6) fastsat:

»Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre:

[...]

- 6) hvis den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til sin nationale lovgivning.«

- 10 Artikel 5 i rammeafgørelse 2002/584, som har overskriften »Garantier, som den udstedende medlemsstat skal give i særlige tilfælde«, har følgende ordlyd:

»Den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning kan indeholde bestemmelser om, at dens fuldbyrdende judicielle myndighed kun må fuldbyrde en europæisk arrestordre på følgende betingelser:

- 1) Hvis den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, der er idømt ved en afgørelse truffet in absentia, og den berørte person ikke er blevet indkaldt personligt eller på anden måde blevet underrettet om tid og sted for det retsmøde, som førte til afgørelsen in absentia, kan overgivelsen gøres betinget af, at den udstedende judicielle myndighed giver garantier, der skønnes tilstrækkelige til at sikre, at den person, der er omfattet af den europæiske arrestordre, får lejlighed til at få sagen genoptaget i den udstedende medlemsstat og til at være til stede ved domsforhandlingen.

[...]

- 3) Hvis en europæisk arrestordre er udstedt med henblik på retsforfølgning, og den person, der er omfattet af arrestordren, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, kan overgivelsen gøres betinget af, at den pågældende, efter at være blevet hørt, overføres til den fuldbyrdende medlemsstat for dér at

afsone den straf eller den anden frihedsberøvende foranstaltning, han er blevet idømt i den udstedende medlemsstat.«

- 11 Artikel 8 i denne rammeafgørelse, der har overskriften »Den europæiske arrestordres indhold og form«, har følgende ordlyd:

»1. Den europæiske arrestordre skal indeholde følgende oplysninger i overensstemmelse med formularen i bilaget:

[...]

- c) angivelse af, om der foreligger en eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, som er omfattet af artikel 1 og 2

[...]

- f) den idømte straf, hvis der er tale om en endelig dom, eller den strafferamme, der er fastsat for den pågældende lovovertrædelse i loven i den udstedende medlemsstat

[...]«

¹² Rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2, er affattet således:

»Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed finder, at de oplysninger, den udstedende medlemsstat har fremsendt, ikke er tilstrækkelige til, at den kan træffe afgørelse om overgivelsen, anmoder den om straks at få de nødvendige supplerende oplysninger, navnlig i forbindelse med artikel 3-5 og 8 [...]«

¹³ Artikel 32 i rammeafgørelse 2002/584 fastsætter:

»Anmodninger om udlevering, der modtages inden den 1. januar 2004, vil fortsat være omfattet af de eksisterende instrumenter vedrørende udlevering. Anmodninger, der modtages efter den 1. januar 2004, vil være omfattet af de regler, som medlemsstaterne har vedtaget i henhold til denne rammeafgørelse. Enhver medlemsstat kan dog på tidspunktet for Rådets vedtagelse af denne rammeafgørelse fremsætte en erklæring om, at den som fuldbyrdende medlemsstat fortsat vil behandle anmodninger vedrørende handlinger, der er begået inden en af den nærmere angivet dato, efter den ordning for udlevering, der var gældende før den 1. januar 2004. Den pågældende dato må ikke ligge senere end den 7. august 2002. Nævnte erklæring offentliggøres i EF-Tidende. Den kan til enhver tid trækkes tilbage.«

Rammeafgørelse 2009/299/RIA

¹⁴ Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 om ændring af rammeafgørelse 2002/584/RIA, rammeafgørelse 2005/214/RIA, rammeafgørelse 2006/783/RIA, rammeafgørelse 2008/909/RIA og rammeafgørelse 2008/947/RIA samt styrkelse af personers procedurermæssige rettigheder og fremme af anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse i forbindelse med afgørelser afsagt, uden at den pågældende selv var til stede under retssagen (EUT L 81, s. 24), som i henhold til sin artikel 8,

stk. 1, skal være iværksat af medlemsstaterne senest den 28. marts 2011, ophæver artikel 5, nr. 1), i rammeafgørelse 2002/584, og indsætter ny artikel 4a heri.

- ¹⁵ Nævnte artikel 4a, der har overskriften »Afgørelser afsagt under og efter en retssag, hvor den pågældende ikke selv var til stede«, finder imidlertid kun anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser afsagt, uden at den pågældende selv var til stede under retssagen, fra den 28. marts 2011.

National ret

Den belgiske lovgivning

- ¹⁶ Lov af 19. december 2003 om den europæiske arrestordre (*Moniteur belge* af 22.12.2003, s. 60075, herefter »lov om den europæiske arrestordre«) gennemfører rammeafgørelse 2002/584 i belgisk ret.
- ¹⁷ Hvad for det første angår obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, er det i denne lovs artikel 4 bestemt, at:

»Fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre kan afslås i følgende tilfælde:

[...]

5° hvis der er alvorlige grunde til at formode, at fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre vil krænke den berørte persons grundlæggende rettigheder som fastsat i artikel 6 [EU].«

18 Hvad for det andet angår de fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse nævner lovens artikel 6 følgende:

»Der kan gives afslag på fuldbyrdelse i følgende tilfælde:

[...]

4° hvis den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, når den berørte person er belgier eller bosat i Belgien, og de ansvarlige belgiske myndigheder forpligter sig til at fuldbyrde denne dom eller frihedsberøvende foranstaltning i henhold til belgisk lov

[...]«

19 For så vidt angår den effektive gennemførelse af en afgørelse truffet i medfør af artikel 6, nr. 4), i lov om den europæiske arrestordre er der i artikel 18, stk. 2, i lov af 23. maj 1990 om overgivelse af domfældte, overtagelse og overdragelse af tilsynet med betinget domfældte eller betinget løsladte samt overtagelse og overdragelse af fuldbyrdelse af straffedomme og andre frihedsberøvende foranstaltninger (*Moniteur*

belge af 22.7.1990, s. 14304), som ændret ved lov af 26. maj 2005 (*Moniteur belge* af 10.6.2005, s. 26718, herefter »lov om overtagelse«), fastsat følgende:

»Den retsafgørelse, der er truffet i henhold til artikel 6, nr. 4), i lov [...] om den europæiske arrestordre, medfører overtagelse af fuldbyrdelsen af den i den pågældende retsafgørelse omhandlede straffedom eller anden frihedsberøvende foranstaltning. Straffedommen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning fuldbyrdes i overensstemmelse med denne lovs bestemmelser.«

- 20 Artikel 18 i lov om overtagelse, der har overskriften »Fuldbyrdelse i Belgien af straffedomme og andre frihedsberøvende foranstaltninger, der er idømt i udlandet«, skal sammenholdes med samme lovs artikel 25, der fastsætter følgende:

»Bestemmelserne i kapitel V og VI finder ikke anvendelse på udeblivelsesdomme, bortset fra i de i artikel 18, [stk.] 2, omhandlede tilfælde, når der er tale om en udeblivelsesdom, der har fået retskraft.«

- 21 Hvad for det tredje angår de garantier, som den udstedende stat skal give, gennemfører artikel 7 og 8 i lov om den europæiske arrestordre henholdsvis artikel 5, nr. 1) og 3), i rammeafgørelse 2002/584. I denne lovs artikel 7 er der med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom [...], der er idømt ved en afgørelse truffet in absentia, fastsat følgende:

»Når den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, som er idømt ved en udeblivelsesdom, og hvis den berørte person ikke er blevet indkaldt personligt eller på anden måde blevet underrettet om tid og sted for det retsmøde, som har ført til afgørelsen in absentia, kan overgivelsen gøres betinget af, at den udstedende judicielle myndighed giver garantier, der skønnes tilstrækkelige til at sikre, at den person, der er omfattet af

den europæiske arrestordre, får lejlighed til at få sagen genoptaget i den udstedende medlemsstat og til at være til stede ved domsforhandlingen.

At der i den udstedende stats ret findes en bestemmelse om appel og en angivelse af betingelserne for at gøre brug af dette retsmiddel, hvoraf det fremgår, at personen faktisk kan gøre brug heraf, bør anses for tilstrækkelige garantier i henhold til stk. 1.«

22 Artikel 8 i lov om den europæiske arrestordre, er affattet således:

»Når den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre med henblik på retsforfølgning, er belgier eller bosat i Belgien, kan overgivelsen gøres betinget af, at den pågældende, efter at der er afsagt dom, overføres til Belgien for dér at afsone straffedommen eller den anden frihedsberøvende straf, som han er idømt i den udstedende stat.«

Den rumænske lovgivning

23 Artikel 522a i den rumænske straffelov har følgende ordlyd:

»Genoptagelse af sagen i relation til personer, der er dømt in absentia, i tilfælde af udlevering.

I tilfælde af anmodning om udlevering af en person, der er dømt in absentia, kan sagen genoptages af den ret, der har afsagt dom i første instans, på den dømtes anmodning.

Bestemmelserne i artikel 405-408 finder tilsvarende anvendelse.«

²⁴ I artikel 405 i den rumænske straffelov er følgende fastsat:

»Den fornyede behandling af sagen efter den principielle antagelse af begæringen om genoptagelse til realitetsbehandling sker efter de processuelle regler, der gælder for afsigelse af dom i første instans.

Hvis retten skønner det nødvendigt, foretager den en fornyet gennemgang af beviserne fremlagt i første instans eller ved den principielle antagelse af begæringen om genoptagelse.«

Proceduren i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

²⁵ Ved dom af 16. juni 2000 idømte retten i Bukarest I.B. en straf på fire års fængsel for ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer. Denne dom blev stadfæstet ved dom af 3. april 2001 af Curtea de apel București (appeldomstolen i Bukarest).

- ²⁶ I disse to domme blev det fastslået, at I.B. kunne afsone sin straf, pålagt og stadfæstet efter kontradiktoriske procedurer, på sin arbejdsplads i stedet for i fængsel.
- ²⁷ Ved afgørelse af 15. januar 2002, som Curtea Supremă de Justiție (højesteret) (Rumænien) ifølge den forelæggende rets oplysninger traf in absentia og uden at I.B. var blevet personligt oplyst om datoen og stedet for afholdelsen af retsmødet, blev de tidligere retsafgørelser ophævet, for så vidt som de godkendte, at I.B. afsonede sin fire år lange fængselsstraf på sin arbejdsplads, og Rumæniens højesteret fastslog, at straffen skal afsones i fængsel.
- ²⁸ I løbet af februar 2002 besluttede I.B. at rejse til Belgien efter angiveligt at have været udsat for alvorlige krænkelser af sin ret til en retfærdig rettergang. Hans hustru og deres to børn har efterfølgende sluttet sig til ham fra oktober 2002.
- ²⁹ I.B. blev frihedsberøvet den 11. december 2007 i Belgien i henhold til en indberetning, indgivet den 10. februar 2006 af de rumænske myndigheder i Schengeninformationssystemet (SIS), med henblik på foreløbig anholdelse og efterfølgende overgivelse til disse myndigheder med henblik på fuldbyrdelse af den frihedsstraf, han var idømt.
- ³⁰ Da denne indberetning kan sidestilles med en europæisk arrestordre, anmodede anklagemyndigheden om udpegelse af en undersøgelsesdommer, som ved kendelse af 12. december 2007 traf beslutning om betinget løsladelse af I.B., indtil der er truffet endelig afgørelse vedrørende hans overgivelse.

- 31 Den 13. december 2007 udstedte Tribunalul București en europæisk arrestordre mod I.B. med henblik på fuldbyrdelse af den fængselsstraf på fire år, han var blevet idømt i Rumænien.
- 32 Den 19. december 2007 indgav I.B. en ansøgning til udlændingekontoret om anerkendelse af status som flygtning i Belgien.
- 33 Den belgiske offentlige anklager anmodede den 29. februar 2008 Tribunal de première instance de Nivelles om fuldbyrdelse af den af den rumænske udstedende judicielle myndighed udstedte arrestordre.
- 34 Den 2. juli 2008 fik I.B. afslag på sin ansøgning om flygtningestatus og status som berettiget til subsidiær beskyttelse. Dette afslag, som blev stadfæstet af Conseil du contentieux des étrangers i marts 2009, er nu genstand for en verserende sag ved Conseil d'État (Belgien).
- 35 Ved kendelse af 22. juli 2008 fastslog Tribunal de première instance de Nivelles, efter prøvelse af betingelserne for fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre, at den opfyldte alle de i lov om den europæiske arrestordre foreskrevne betingelser. Retten fastslog navnlig, at der ikke var nogen alvorlige grunde til at formode, at fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre ville krænke I.B.'s grundlæggende rettigheder.
- 36 I denne henseende anførte retten, at selv om den europæiske arrestordre, der er genstand for hovedsagen, ganske vist har til formål at fuldbyrde en retsafgørelse afsagt in absentia, har den udstedende rumænske judicielle myndighed givet de garantier, der anses for at være tilstrækkelige i henhold til artikel 7 i lov om den europæiske arrestordre, fordi det i den nævnte arrestordre er præciseret, at sagen i henhold til

artikel 552a i den rumænske straffelov, på begæring af den dømte in absentia, kan prøves på ny af retten i første instans.

- 37 Tribunal de première instance de Nivelles har fastslået, at I.B. ikke kan støtte ret på artikel 6, nr. 4), i lov om den europæiske arrestordre, som fastsætter, at der kan gives afslag på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, hvis den er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom, når den pågældende person er bosat i Belgien, og de kompetente belgiske myndigheder forpligter sig til at fuldbyrde denne dom i henhold til belgisk lov.
- 38 Denne nægtelsesgrund finder nemlig kun anvendelse på udeblivelsesdomme, der har fået retskraft, som fastsat i artikel 25 i lov om overførelse af domfældte i forening med artikel 18, stk. 2, heri. I denne sag har I.B. imidlertid stadig mulighed for at anmode om genoptagelse af sagen.
- 39 Endvidere anførte den nævnte ret, at selv om artikel 8 i lov om den europæiske arrestordre fastsætter, at overgivelse af en person, der er bosiddende i Belgien, og som er omfattet af en europæisk arrestordre med henblik på retsforfølgning, kan gøres betinget af, at den pågældende, efter at der er afsagt dom, overføres til Belgien for dér at afsone den straf, som han er idømt i den udstedende stat, følger det af denne lovs artikel 7, at en europæisk arrestordre, der er udstedt på grundlag af en dom, afsagt in absentia, er en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom.
- 40 Da Tribunal de première instance de Nivelles er af den opfattelse, at denne forskel i behandlingen kan ligge til grund for en forskelsbehandling, og henset til det forhold, at I.B. er bosiddende i Belgien som omhandlet i den nævnte lovgivning, har retten, for det tilfælde, at artikel 8 skal fortolkes således, at den kun finder anvendelse på en europæisk arrestordre, der udstedes med henblik på retsforfølgning, og ikke ligeledes på en arrestordre, der udstedes med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom, der er afsagt in absentia, og som den dømte stadig har adgang til at appellere, har den forelagt Cour constitutionnelle et spørgsmål om foreneligheden af den nævnte

artikel 8 med artikel 10 og 11 i forfatningen vedrørende principperne om lighed og ikke-forskelsbehandling.

- 41 Efter at have fastslået, at lov om den europæiske arrestordre alene har til formål at gennemføre rammeafgørelse 2002/584 i national ret, har Cour constitutionnelle besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) Skal en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelsen af en dom, der er afsagt in absentia, uden at den dømte var blevet underrettet om tid og sted for retsmødet, og som den pågældende stadig har mulighed for at appellere, ikke anses for en arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til artikel 4, nr. 6), i [rammeafgørelse] 2002/584[...], men for en arrestordre med henblik på retsforfølgning i henhold til samme rammeafgørelses artikel 5, nr. 3)?

- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal den samme rammeafgørelses artikel 4, nr. 6), og artikel 5, nr. 3), da fortolkes således, at de ikke giver medlemsstaterne mulighed for at gøre overgivelsen til den udstedende stats judicielle myndigheder af en person, der er bosat på deres område, og som, under de i det første spørgsmål anførte omstændigheder, er omfattet af en arrestordre med henblik på fuldbyrdelsen af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, betinget af, at den pågældende overføres til den fuldbyrdende medlemsstat for dér at afsone straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning, som denne er endeligt idømt i den udstedende stat?

- 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, er disse artikler da i strid med artikel 6, stk. 2, [EU] og mere specifikt med lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling?

- 4) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal samme rammeafgørelses artikel 3 og 4 da fortolkes således, at de er til hinder for, at de judicielle myndigheder i en medlemsstat giver afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre, hvis der er alvorlige grunde til at antage, at fuldbyrdelsen vil medføre krænkelse af den pågældendes grundlæggende rettigheder, som er fastsat i artikel 6, stk. 2, [EU]?«

Om de præjudicielle spørgsmål

- 42 Indledningsvis skal det for det første præciseres, at i henhold til artikel 32 i rammeafgørelse 2002/584 finder den anvendelse på anmodninger om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, der modtages efter den 1. januar 2004, på den betingelse, at den fuldbyrdende medlemsstat ikke har fremsat en erklæring om, at den fortsat vil behandle anmodninger efter den ordning for udlevering, der var gældende før denne dato, vedrørende handlinger, der er begået inden den 7. august 2002. Selv om hovedsagen vedrører forhold, der ligger før denne dato, er det ubestridt, at Kongeriget Belgien ikke har fremsat en sådan erklæring. Det følger heraf, at nævnte rammeafgørelse finder anvendelse i den foreliggende sag.

- 43 Det skal for det andet bemærkes, at der blandt de grunde til afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, der er opregnet i rammeafgørelsens artikel 3 og 4, hverken er nævnt en asylansøgning eller en ansøgning om flygtningestatus eller subsidær beskyttelsesstatus.

- 44 Hvad nærmere bestemt angår en asylansøgning, der er indgivet til de kompetente myndigheder i en medlemsstat af en statsborger i en anden medlemsstat, fremgår det af eneste artikel i protokol nr. 29 om asyl for statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater, der er knyttet som bilag til EF-traktaten (nu protokol nr. 24, knyttet som bilag til EUF-traktaten), at på grund af niveauet for beskyttelse af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder i medlemsstaterne anses de for sikre opholdslande i relation til hinanden i alle retlige og praktiske spørgsmål i forbindelse med asyl.
- 45 Det skal i samme retning præciseres, at en anmodning om tildeling af flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus ikke er omfattet af anvendelsesområdet for den internationale beskyttelsesmekanisme, der er indført ved Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse (EUT L 304, s. 12).
- 46 Det forhold, at I.B. har indgivet en ansøgning til de kompetente belgiske myndigheder om flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus som omhandlet i direktiv 2004/83, kan således ikke anses for at være relevant med henblik på besvarelsen af den forelæggende rets spørgsmål.
- 47 For det tredje bemærkes, at den forelæggende ret tager udgangspunkt i den forudsætning, hvorefter den skal tage stilling til en anmodning om fuldbyrdelse af en dom, der er idømt ved en afgørelse truffet in absentia, som omhandlet i artikel 5, nr. 1), i rammeafgørelse 2002/584. Det tilkommer efter omstændighederne denne ret at gøre brug af de muligheder, der er tillagt den i denne rammeafgørelses artikel 15, stk. 2, for at undersøge, om det forholder sig således. Under alle omstændigheder skal Domstolen tage stilling på grundlag af de faktiske og retlige betragtninger, der er nævnt i forelæggelsesafgørelsen.

Om det første og det andet spørgsmål

- 48 Med sit første og andet spørgsmål, der gennemgås samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 4, nr. 6), og artikel 5, nr. 3), i rammeafgørelse 2002/584 kan fortolkes således, at fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom, der er idømt ved en afgørelse truffet in absentia, som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 5, nr. 1), kan gøres betinget af, at den pågældende person, som er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, overføres til denne med henblik på, på dens område, i givet fald at afsone den straf, han er idømt, efter afholdelse af en ny retssag, hvor den pågældende er til stede, i den udstedende medlemsstat.
- 49 Med henblik på besvarelsen af disse spørgsmål skal det præciseres, at den europæiske arrestordre, således som det er fastsat i artikel 1, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, kan omfatte to situationer. Arrestordren kan således udstedes dels med henblik på strafforfølgning, dels med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.
- 50 Selv om princippet om gensidig anerkendelse ligger til grund for ordningen i rammeafgørelse 2002/584, indebærer denne anerkendelse, således som det fremgår af artikel 3-5 heri, imidlertid ikke en absolut forpligtelse til at fuldbyrde den udstedte arrestordre.
- 51 Ordningen i rammeafgørelsen, således som den bl.a. fremgår af bestemmelserne i disse artikler, overlader muligheden til medlemsstaterne for, i specifikke situationer, at tillade de kompetente judicielle myndigheder at beslutte, at en idømt straffedom skal fuldbyrdes på den fuldbyrdende medlemsstats område.

- 52 Dette gælder navnlig i medfør af artikel 4, nr. 6), og artikel 5, nr. 3), i rammeafgørelse 2002/584. For de to typer af europæiske arrestordrer, som rammeafgørelsen omfatter, har disse bestemmelser bl.a. til formål at give adgang til at lægge særlig vægt på, om det er muligt at forbedre den eftersøgte udsigter til at blive resocialiseret (jf. bl.a. dom af 6.10.2009, sag C-123/08, Wolzenburg, Sml. I, s. 9621, præmis 62).
- 53 Intet peger på, at EU-lovgiver havde til hensigt at udelukke personer, der er eftersøgt på grundlag af en straffedom, der er idømt ved en afgørelse truffet in absentia, fra dette formål.
- 54 Dels er en retsafgørelse, truffet in absentia, i det tilfælde, hvor den berørte person ikke er blevet indkaldt personligt eller på anden måde blevet underrettet om tid og sted for det retsmøde, som førte til afgørelsen, omfattet af anvendelsesområdet for rammeafgørelse 2002/584, som netop i artikel 5, nr. 1), bestemmer, at fuldbyrdelsen af arrestordren, der er udstedt efter en sådan afgørelse, kan gøres betinget af, at der gives garantier for, at den person, der er omfattet af ordren, får lejlighed til at få sagen genoptaget.
- 55 Dels har den omstændighed alene, at nævnte artikel 5, nr. 1), betinger fuldbyrdelsen af den arrestordre, der er udstedt efter en afgørelse truffet in absentia, af en sådan garanti, ikke til virkning at gøre grunden eller betingelsen, fastsat i henholdsvis artikel 4, nr. 6), og artikel 5, nr. 3), i rammeafgørelse 2002/584 for at forbedre den eftersøgte udsigter til at blive resocialiseret, uanvendelig på en sådan arrestordre.
- 56 For det tilfælde, at domfældelsen in absentia, der, som det er tilfældet i hovedsagen, ligger til grund for arrestordren, ikke har fået retskraft, er formålet med overgivelsen netop at gøre det muligt, at straffesagen genoptages, eller at en ny retssag iværksættes,

dvs. at der sker overgivelse med henblik på strafferetsforfølgning svarende til den situation, der er omhandlet i artikel 5, nr. 3), i rammeafgørelse 2002/584.

- 57 Henset til, at situationen for en person, der er blevet dømt in absentia, og som stadig har adgang til at få sagen genoptaget, kan sammenlignes med situationen for en person, der er omfattet af en europæisk arrestordre med henblik på retsforfølgning, er der ikke noget objektivt til hinder for, at en fuldbyrdende judiciel myndighed, der anvender artikel 5, nr. 1), i rammeafgørelse 2002/584, anvender betingelsen i denne afgørelses artikel 5, nr. 3).
- 58 En sådan fortolkning er desuden den eneste, der på nuværende tidspunkt kan gøre det muligt at forbedre udsigterne til at blive resocialiseret for en person, der er bosiddende i den fuldbyrdende medlemsstat, og som, efter at være blevet dømt ved en endnu ikke retskraftig retsafgørelse, kan få genoptaget sagen i den udstedende medlemsstat.
- 59 Endelig gør denne fortolkning det muligt, således som den svenske regering bl.a. har gjort gældende, at den dømte ikke tvinges til at afstå fra en genoptagelse af sagen i den udstedende medlemsstat for at opnå, at dommen, i medfør af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, fuldbyrdes i den medlemsstat, hvor den pågældende er bosiddende som omhandlet i de relevante bestemmelser i denne afgørelse.
- 60 Det følger heraf, således som alle de medlemsstater og Kommissionen, som har afgivet indlæg vedrørende det første spørgsmål eller det første og det andet spørgsmål, har gjort gældende, at den fuldbyrdende medlemsstat kan betinge overdragelse af en person, der befinder sig i en situation som den, I.B. befinder sig i, af en samtidig anvendelse af betingelserne i artikel 5, nr. 1) og 3), i rammeafgørelse 2002/584.

- ⁶¹ Henset til ovenstående betragtninger, skal det første og det andet spørgsmål besvares med, at artikel 4, nr. 6), og artikel 5, nr. 3), i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at når den berørte fuldbyrdende medlemsstat har gennemført artikel 5, nr. 1) og 3), i denne rammeafgørelse sin interne retsorden, kan fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom, der er idømt ved en afgørelse truffet in absentia, som omhandlet i nævnte artikel 5, nr. 1), gøres betinget af, at den berørte person, som er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, overføres til denne med henblik på, på dens område, i givet fald at afsone straffen, han er idømt, efter afholdelse af en ny retssag, hvor den pågældende er til stede, i den udstedende medlemsstat.

Om det tredje og det fjerde spørgsmål

- ⁶² Det tredje og det fjerde spørgsmål er kun stillet for det tilfælde, at besvarelsen af det første og det andet spørgsmål ikke under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, skulle gøre det muligt for den fuldbyrdende judicielle myndighed at betinge overgivelse af den pågældende af, at han overføres til den fuldbyrdende medlemsstat.
- ⁶³ Da Domstolen i sin besvarelse af det første og det andet spørgsmålet har indrømmet denne mulighed for at betinge overgivelsen af den garanti, der er fastsat i artikel 5, nr. 3), i rammeafgørelse 2002/584, er det ufornuddent at besvare det tredje og det fjerde spørgsmål.

Sagens omkostninger

- ⁶⁴ Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

Artikel 4, nr. 6), og artikel 5, nr. 3), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne skal fortolkes således, at når den berørte fuldbyrdende medlemsstat har gennemført artikel 5, nr. 1) og 3), i denne rammeafgørelse sin interne retsorden, kan fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom, der er idømt ved en afgørelse truffet in absentia, som omhandlet i nævnte artikel 5, nr. 1), gøres betinget af, at den berørte person, som er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, overføres til denne med henblik på, på dens område, i givet fald at afsone den straf, han er idømt, efter afholdelse af en ny retssag, hvor den pågældende er til stede, i den udstedende medlemsstat.

Underskrifter